

CƠN ÁC MỘNG

Tiểu thuyết

Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé ấn hành

Tháng 5/1989

(Kỳ 6)

Bà con lối xóm thương tình đã gom góp lại làm lễ chôn cất cho má của Thu. Họ nguyên rủa Tám Xung - kẻ đã gây ra hậu quả thảm khốc cho gia đình hắn và những người xung quanh. Trong số những nạn nhân bị giạt hụi, có nhiều người đã trở thành trắng tay. Máu me lãi suất của hụi, kẻ có vàng thì góp vàng, người không có vàng thì đem bán tài sản như ghe máy, máy nổ hoặc trâu bò, lợn gà. Thậm chí có người thấy lãi nhiều quá đã dỡ cả tôn đang lợp trên mái nhà xuống bán để góp tiền cho chủ hụi vì theo tính toán của họ, với số lãi thì chỉ việc ngồi ở nhà cũng đủ sống, khỏi phải làm lụng gì. Những kẻ có thể lực hoặc có quan hệ thì vay tiền ngân hàng với lãi suất ưu tiên. Nhưng hầu hết là những người đã làm ra đồng tiền bằng mồ hôi nước mắt của chính họ. Có những ông bà già tuổi đã ngoài bảy mươi, có được ít tiền dành dụm nhờ bán hoa trái vườn nhà để an dưỡng tuổi già cũng chống gậy đi chơi hụi. Lại có cả một nhóm thợ mộc quê mãi tận ngoài Hà-Nam-Ninh vào đây làm ăn, sau hàng tháng trời lao lực cũng chung nhau để chơi hụi, chưa thấy đồng lãi nào thì hụi vỡ nên đành phải ngậm đắng nuốt cay lui thủi cấp đồ nghề trở về quê! Ngoài ra còn có hàng chục gia đình trở nên lục đục, vợ chồng con cái mâu thuẫn đánh chửi nhau cũng chỉ vì tiếc số tiền của đã theo các chủ hụi biệt bóng chim tăm cá...

Ngay sau khi biết ba má mình bị Tám Xung giạt hụi, Tư Chấn đã tìm đến nhà Thu định làm dữ. Nhưng cái cảnh hoang tàn đổ nát đã làm cho anh ta kìm lại được. Với nỗi căm giận sôi sục trong lòng, Tư Chấn nói với người yêu của mình:

-Tôi không thể lấy con của một thằng lừa đảo! Từ rày cô đừng có vác cái bản mặt đến gặp tôi nữa!...

Thu muốn khóc mà đôi mắt cứ ráo hoảnh. Hầu như có bao nhiêu nước mắt, cô đã đổ ra hết trong những ngày tang tóc vừa qua. Cô muốn phân trần nhưng không biết nói ra sao. Trong tai họa mà Tám Xung gây ra, chính má con cô mới là những người phải gánh chịu nhiều nhất. Và bây giờ - bằng sự đoạn tuyệt của mình, Tư Chấn đã giáng xuống cuộc đời cô một đòn cuối cùng. Sau một lúc đứng lặng, cô gắng gượng nói bằng giọng ráo hoảnh:

-Tôi cũng biết là ba má và anh không tha thứ cho tôi sau vụ này. Anh xử sự với tôi thế nào là tùy ở nơi anh. Nhưng xin anh nhớ cho một điều: tôi cũng chỉ là một nạn nhân...

Những điều Thu nói là một sự thật hiển nhiên. Nhưng dù sao thì điều đó cũng không thể hàn gắn được mối quan hệ giữa họ. Tư Chấn lạnh lùng:

-Thôi, khỏi dài dòng! Từ bây giờ đừng có gặp tôi nữa!

Nói xong, anh ta bỏ đi, để lại cô gái đứng một mình giữa căn nhà trống rỗng. Quả là giữa họ không còn gì để nói với nhau nữa. Tai họa ập đến nhanh và tàn khốc như một cơn lốc khủng khiếp đến mức có thể làm thay đổi tất cả những quan hệ - kể cả quan hệ thiêng liêng như tình yêu của họ.

Chiều hôm ấy, Thu đi ra mộ của má. Năm đất đơn sơ ở nghĩa địa cuối xóm đìu hiu trong hoàng hôn. Cô quỳ trước mộ với đôi mắt vẫn ráo hoảnh và trong lòng không hề gợn chút đau xót. Nói đúng hơn, nỗi đau ấy đã hòa lẫn vào từng đường gân mạch máu của cơ thể cô, đang dần dần nhấn chìm cô xuống đáy sâu của sự tuyệt vọng. Thu như mê đi. Cô cứ quỳ như vậy cho đến khi bóng tối dần bao phủ lên tất cả. Những cơn gió se sắt thổi tới mang theo mùi hương trầm thoang thoảng. Chính trong phút ấy, Thu chợt nhận ra rằng cái chết thật là kỳ diệu. Sự yên nghỉ vĩnh hằng sẽ giúp con người thoát khỏi tất cả những đau đớn, những giằng xé... Đó là giải pháp cuối cùng trong những giải pháp, là bậc thang cuối cùng để con người thoát khỏi cuộc đời đầy những khổ đau, trở về với cõi vô định. Không biết ở cái cõi hư vô ấy, má cô có biết rằng bà đã quá ích kỷ khi tự giải thoát cho riêng mình mà quên đi hai đứa con đáng thương không? “Má ơi, con theo má ghen! Con cũng hết chịu đựng nổi rồi! Mà tại sao má chỉ nghĩ đến một mình má thôi?” - Những

lời thăm thì bật ra trên cặp môi khô héo của Thu – “Con sẽ theo má... Nhưng chỉ thương nhỏ Bình. Nó còn thơ dại quá. Rồi nó sẽ sống ra sao?...”

Những cơn gió buổi tối thổi tràn qua nghĩa địa khiến Thu rùng mình vì lạnh. Cô thông thả đứng lên. Giống như một kẻ mộng du, cô đi về phía cây cầu bắc qua con sông. Con sông ấy không sâu nhưng ở ngay dưới chân cầu có khung sắt của cây cầu cũ với những thanh sắt tua tủa từ dưới lòng sông chìa lên như một bàn chông. Trong óc Thu hiện lên rất rõ những thanh sắt ấy - nó nằm ở đầu cầu phía bắc - ngay lối vào ấp. Chỉ cần một cú lao xuống, đúng vào chỗ đó...

Cây cầu đã hiện ra. Hàng lan can lạnh ngắt của nó trượt đi dưới bàn tay nhom nhóp mồ hôi của Thu. Cô thông thả bước lại đầu cầu bên kia. Dưới ánh sáng mờ ảo đang hắt lên từ lòng sông, những thanh sắt hiện lên chập chờn như tiếng gọi của tử thần. Thu dừng lại ở ngay bên trên những thanh sắt ấy. Mùa này nước sông lên cao nên những thanh sắt ấy nổi lập lờ trên mặt nước dập dềnh sóng. Như vậy lại càng hay. Dòng nước ấy sẽ cuốn cô đi xa, đi xa hơn nữa đến chỗ nào mà người ta không còn biết cô là ai. Thu cúi xuống nhìn như bị thôi miên vào những thanh sắt. Thôi - vậy là cũng đã đến cái phút được chấm dứt tất cả. Cô sẽ được giải thoát, sẽ được gặp má...

Không một chút lưỡng lự hay đắn đo, Thu hít một hơi thở thật sâu rồi dướn người lên trên hàng lan can. Chính trong khoảnh khắc ấy, bỗng có một bàn tay mạnh mẽ của ai đó từ phía sau nắm vai cô giật mạnh lại. Thu như choàng tỉnh. Cô sững sờ nhìn kẻ đã ngăn cản mình. Trong bóng tối, khuôn mặt quen thuộc của Tư Chấn lờ mờ hiện ra. Một thoáng lặng nhìn nhau rồi Thu hỏi bằng giọng xa vời như đang ở một thế giới khác:

-Anh còn tới đây làm chi?

Vẫn để bàn tay nắm chắc trên vai Thu, Tư Chấn nói dứt khoát:

-Thu, không được làm như vậy!

Nói xong, anh hạ tay xuống, nắm lấy bàn tay lạnh giá của cô và xăm xăm kéo Thu đi ra khỏi cầu. Thu không chống cự, cũng không kêu la. Cô

thằng thoát đi theo bằng những bước chân vô hồn. Họ đi qua hết cây cầu, đi qua khu nghĩa địa. Thu nói bằng giọng yếu ớt:

-Không, tôi không cần ai giúp đỡ cả! Anh buông tôi ra!

Vẫn không dừng bước, Tư Chấn quay đầu lại:

-Cô tính để thằng Bình cho ai đây?

Câu hỏi ấy đã đánh đúng vào điểm yếu nhất của Thu khiến cô bật khóc nức nở. Thằng út Bình - đó chính là cái điều mà cô cố bắt mình phải quên đi để có thể bước đến với cái chết nhẹ nhàng hơn. Tư Chấn vẫn nắm chặt tay Thu, bước đi với cái đầu cúi gằm xuống. Hình như trong con người của anh cũng đang có những giằng xé dữ dội.

Khi nói với Thu những lời tàn nhẫn, Tư Chấn đã không kiềm chế được cơn giận dữ của mình. Nhưng sau đó, khi đã trở về và đã bình tĩnh hơn, anh chợt giật mình. Rất có thể những lời nói ấy đã đẩy Thu tới chỗ tuyệt vọng nhất, thậm chí là cái chết. Điều đó là hoàn toàn có thể. Những biến động tàn khốc đã xảy ra đủ sức quật ngã những con người can đảm nhất, huống hồ đây lại chỉ là một cô gái yếu đuối như Thu. Với những suy nghĩ như vậy, anh vội quay trở lại tìm nhưng không gặp cô. Những người xung quanh nói thấy cô đi về phía nghĩa địa. Tư Chấn chạy theo và đã xuất hiện kịp thời. Chính sự xuất hiện đó của anh đã khiến cho Thu mất đi cái cơ hội thực hiện dự định của cô...

Về tới đầu thị trấn thì Thu đã thấm mệt. Họ ngồi nghỉ dưới tán lá của những cây dừa non bên đường - ngay cạnh một vườn quả lao xao tiếng chim. Cũng ở chỗ này, những ngày trước hai người đã từng ngồi bên nhau với những lời âu yếm, những nụ hôn ngọt ngào. Cũng chính ở đây, họ đã kể cho nhau nghe những giấc mơ đẹp, những dự định về hạnh phúc... Còn bây giờ, vẫn cảnh đó, người đó mà những ước mơ kia đã trở nên xa xôi biết bao!

Thực ra cho đến phút đó, Tư Chấn vẫn chưa xác định được một thái độ rõ ràng đối với Thu. Anh chỉ hành động để ngăn cô liều lĩnh. Điều đó là có thể hiểu được vì những biến động chỉ vừa mới xảy ra và hậu quả của nó vẫn đang đè nặng trên đầu họ. Tối hôm đó, anh đưa Thu về một gia đình trong

thị trấn rồi trở về nhà mà không biết rằng đó cũng là lần gặp gỡ cuối cùng của họ. Ngay đêm hôm ấy, Thu đã ra đi.

Cô gái chưa tròn hai mươi tuổi ấy đã rời bỏ quê hương vì những tội lỗi không phải của mình. Cô ra đi, mang theo nỗi đau đớn, nỗi xót xa và sự tủi hổ. Tài sản duy nhất của cô là bộ quần áo đang mặc trên người và hy vọng để sống của cô là tìm đứa em lưu lạc, Cô ra đi mà chưa biết phải đi đâu, ở đâu và làm gì để kiếm sống?...

(Còn nữa)

Đức Dũng